X.

Talmud. (Tankönyv.)

Művelt nemzetnek az álláspontja nem lehet más, mint a vallás szabad gyakorlata. Művelt ember nem törődik vele, akárki, akárhogy imádja Istenét, ha az a közerkölcscsel és a közérdekkel nincs ellentétben.

Előbbeni fejezeteinkben feltüntettük a zsidóság ellenséges viselkedését. De ellenségesen viselkedik még azon nemzettel és néppel szemben is, mely neki nemcsak tágas értelemben vett vendégjogot adott, de felvette polgárai közé, egyenjogúsította és avval módot nyújtott az idegennek a tisztességes megélhetésre. Hogy ez mégis, elég hálátlanul, polgári jogaival visszaélve, jóltevője szándékos kizsákmányolására törekszik és ha célját érte, gazdaggá, úrrá lesz és még akkor is gyűlölettel viselkedik jótevője iránt, annak a rend és erkölcsi élet fenntartására vonatkozó szabályai ellen tör, nem lehet és nem is más az oka, mint a zsidóság nevelése a Talmud alapján.

Kénytelenek voltunk nézetünk ellenére azt kutatni: hogy ezen megrögzött embergyűlölet más vallásfelekezettel szemben, mely annak kifosztogatásában nyilvánul, nem-e rejlik a Talmud tanításaiban, tehát a zsidó vallásban? Ez a feltevés kényszerített sok liberális gondolkodású embert, ezen gyűlölködő faj vallástételeit, különösen az ő legfontosabb tankönyvét a Talmudot átkutatni, hiszen a vallás szelleme oly mélyen ható dolog, hogy az követőinek szellemét irányítja.

Csak aki a Talmudot átkutatta, értheti meg azt az emberi gyarlóságot, mely annak követőiben kialakult.

A zsidóság életében akkor, a mikor még Palesztinában laktak, a vezérlő szerepet a sadduceusok (kiválasztottak) ragadták kezükbe, de ezek hitükben kételkedők, annak külsőségeit gyakorolták, melynek alapján tekintélyhez és hatalomhoz jutottak; igen természetes, hogy ahhoz ragaszkodtak is. A befolyás által létrejött jövedelmező hatalmuk önzőkké tevén őket, nemzeti érzésük is lassankint kihalt, hasznosabbnak mutatkozott a rómaiak kedvében járni, hogy hatalmukat fenntarthassák. Ez lett a zsidó arisztokrácia és ez irányította a zsidó népet az ő befolyásával, míg a római hatalom ennek a hamisságait felismerte, megunva ezt az irányt, szétszórta a neki alkalmatlanná lett népet.

A szétszórtak az ó-szövetségnek tanait kezdték összeszedni és a Talmud lett a héberség farizeusi alakjának fönntartója, de a prófétai szellem kimaradt belőle.

Az anyagias irány előtérbe jutásával, hátul maradt az erkölcs.

A szétszórtak titkos társaságokba sorakoztak, a megszokott anyagi érdekek támogatására. Ennek a titkos társaságnak főmesterei, a rabbik, megszerkesztették a társaság alapszabályait, a Talmudot.

A mai követőknek nagy része is csak ezen lelketlen formákba szedett hagyományt becsüli. De ezek a műveltek nagytöbbsége és a tapasztalati tudomány előtt, hitelüket vesztették és létrejött szemünk előtt egy furcsa bomlás, mely elítéli a rosszra vezető, túlélt és veszedelmesen kihasznált formákat, de alkalmilag mégis a hibák elkövetőivel azonosítja magát, pedig világos ő előttük is, hogy a hibások kielégíthetetlen anyagi vágyak bűnös útoni elérése végett, hullottak le a mélységbe.

Nem azonosítani, gyógyítani kellene ezt a csoportot, hogy azon téveszméket, melyek lealacsonyítanak, vessék el maguktól, becsültessék, kedveltessék meg magukat becsületes munkával és értsék meg a testvériesség nemzetközi értékét; a felekezeti gyűlölet törvényét törüljék ki emlékezetükből is,

akkor nem lesznek házi gazdáiknak terhére. Minden ami van, halad és fejlődik, hát keressék ők is már valahára a fejlődés útját.

Hiszen elég haladott lehetne a huszadik század művelt embere, hogy megértse azt, hogy a boldogság akkor érvényesülhet, ha az anyagi haladás harmóniába marad az erkölcsivel, ha ezek nem egymás ellenére, hanem együtt, nem egymás rovására, hanem karöltve, nemcsak egyoldalúan a saját hasznára, hanem mindnyájunk boldogítására léteznek.

Hiszen a mostani Talmud irány is csak a régi szentesített bűnök folytatása. A kapzsiság, a telhetetlenség, a §-ok által szabályozott önzés iskolája, mely arra tanít, hogy minél többet harácsoljon össze a más fajutói, hogy gazdagabb, tekintélyesebb, előkelőbb legyen másnál.

Ezért történt, ezért harcol, és úgy belemelegedtek a harácsolásba, hogy már egymás ellen is folyik a harc A kielégíthetetlen vágyak démonai, íme felidézik már a testvéri harcot, ez pedig a betegség tetőpontja, a süllyedés feneke, melybe a vétkes süllyedő már megcsalja saját, külön, talmud szerinti zsidó felebarátját is.

A zsidóságot most is irányító Talmud, Krisztus utáni első pár században keletkezett, az akkori rabbik följegyzései alapján.

Első szakasza a „Misna” (újra felélesztés). Második szakasza a „Gemara” (a tökéletesítés).

Eleinte a „Misna” magyarázatánál kettéváltak a tanok. Babilon és Jeruzsálem külön „Gemárát” vagy Misna magyarázatot állított fel, ezek külön válva, egymástól függetlenül haladtak a maguk útján és így keletkezett két Talmud.

Európában a babilóniai Talmud van elfogadva.

A „Misna” 150 évvel Krisztus után lett kész, a jeruzsálemi Gemara a 350-ik évben, a babilóniai az 500-ik évben készült el, de még ezen időpont után is ki lett bővítve.

Az akkori rabbik kevés tudásukat és erkölcsi érzékük hiányát árulták el ezen munkájukkal.

Náluk az emberek iránti kötelesség, nem az emberek összességére szól, hanem csak a hit-sorsosra. Ha a hitnek valamely pontozata, a felebaráttal szemben tilt vagy megenged valamit, a felebarát alatt csak a hitsorsos érthető, mert a Talmud mindig hozzá teszi: „Más ebből ki van zárva”. Sőt ha valami megvan tiltva, mással szemben a tiltott dolog parancs lesz!

Például: Felebarátod kárára ne uzsoráskodjál, ez egyúttal annyit jelent, hogy idegennel szemben alkalmazzad az uzsorát.

Hogy hova fejlődik egy népfaj ilyen tanok mellett, azt látjuk világosan. Talán nem csalódunk, ha feltesszük azt, hogy a Talmudot készítő rabbik, megfeleltek az akkori közérzületnek, különben talán őket is keresztre feszítik. Azóta közel 2000 év múlt el. Mennyire haladt azóta a tudomány, a bölcsesség, az erkölcs fogalma és ma mégis vannak emberek, akik összeegyeztethetőnek tartják a Talmudot a mai haladottsággal. Ha ez a jó üzlet szempontjából történik, akkor ne beszéljünk lélek nemességről. De vizsgáljuk csak kissé bővebben azt a szent könyvet, melyről azt állítják némelyek, hogy az már nem érvényes, amit csak akkor hihetünk el, ha az abban kifejtett tanok már nem gyakoroltatnak. Mások arra hivatkoznak, hogy a Talmud átdolgozva, megrövidítve a „Sulhan-aruh” címe alatt szolgál a mostani nemzedéknek útmutatóul. Ez sem különb az előbbinél, de míg azt látjuk, hogy a Talmud-iskolák fennállanak és annak tanai gyakoroltatnak, addig nincs okunk azt hinni, hogy az már eltöröltetett. Annál kevésbé, mert az ellenkezőt tekintélyes zsidók is igazolják; így a többi között, Cohen, marburgi tanár 1888. április 25-én a büntető törvényszék előtt eskü alatt vallotta: hogy a Talmud most is a vallás hitelveit és szabályait alkotja, és azt a zsidóság kötelező törvénynek ismeri. 1893. január 5-én dr. Finick aurichi rabbi

nyilvánosan kijelenti, hogy a „Sulhan-aruh”-ban foglalt tételek csak annyiban kötelezők, amennyiben azok a Talmuddal megegyeznek.

A stuttgarti főtörvényszéknek egy válóperben hozott ítéletét helyben hagyta a német állami főtörvényszéknek VI-ik civil tanácsa 1890. szept. 8-án, melyben kimondatik: „ha mind a két perlekedő fél zsidó vallású, akkor a Talmudban foglalt házassági jog, különösen a 16-ik században kelt Sulhan-aruhban foglalt, „Elenkéze” című házassági jog szolgálhat az ítélet alapjául.” Ezt tehát fennálló vallástörvényüknek a zsidók ma is elismerik, ha nyilvánosan néha el is tagadják.

Lembergben 1873-ban nyomtatásban megjelent egy alapszabály, mely az 1886-ik évben az európai zsidóság Budapesten tartott zsinatának azon határozatát tartalmazza: hogy a keresztényekkel szemben ki kell jelenteni, miszerint a zsidóság a „Sulhan-aruh” tanairól is lemondott; de a valóságban minden zsidónak, minden időben és mindenhol kötelessége a „Sulhan-aruh” tanait követni. Ezt a kétértelmű alapszabályt aláírta 94 rabbi, 182 ügyvéd, ezek között 16 bíró, 45 orvos és 11.672 hitsorsos. Az említett lembergi nyomtatvány az aláírásokat is közli.

A Talmud tanait titokban tartani kötelessége mindenkinek, a legkeményebb büntetés terhe alatt. Aki a Talmudot más nyelvre lefordítja, „maszus-nak” (árulónak) nyilváníttatik és halállal bűnhődik. A „Dibre Dávid” 37-ik szakasza is hasonlóan rendelkezik, azzal a kijelentéssel: ha tudnák a más felekezetűek, mit tanítanak nálunk ő ellenük, bennünket talán mind megölnének. Ámbár érdekes, mégis mellékesnek tartjuk körülményesen leírni, milyen rossz tulajdonságúnak írja le a Talmud saját Istenüket, akinek előbbi botlásaiért most is bűnhődni kell és ezért naponta három óráig köteles a Talmudot olvasni. Hogy Jézust és Mohamedet milyen szavakkal illeti a vallásnak ezen főkönyve, de azokat utóbb a szemétdombon temeti el, arról sem szólunk. A más vallásúakat szamaraknak, disznóknak, kutyáknak nevezi ez a főkönyv. De ezekkel szemben magukról azt írja (a Chulliu f. 91.2.) hogy a zsidó Istennek kedvesebb egy angyalnál. Azért süt a nap és azért van termékenyítő eső a földön, mert zsidók laknak rajta stb. Ellenben más vallásúakról a többi közt azt írja a főkönyv, hogy annak lelke csak olyan, mint az állaté (f. 154. 2). Csak ti vagytok emberek, más népeket állatnak nevezik (f. 144. 2.) Más helyen: mi tisztátalan szellemtől származó disznók vagyunk (Rub. f. 10). Tiltva van más vallásúnak a törvények titkát elárulni, aki ezt cselekszi, annyit tesz, mintha az egész világot megsemmisítené (Jalk. chad. f. 171. 2.) Felebarátoddal ne légy igazságtalan, kivéve ha más vallású! (Tr. Sanh. 57. 1.) A törvény tiltja az uzsorát zsidóval szemben; idegennel szemben meg van engedve (R. Dávid Kimchi 15. 5. v.) stb.

Miután a Talmud a rabbinusok többszöri kiegészítésével túlságosan terjedelmes lett, 1565-ben átdolgoztatott és „Sulhan-aruh” (terített asztal) cím alatt nyilvánosságra hozatott. Ez a Talmud rövidítése a felső rabbik által, az összes zsidóság vallástörvényeként elfogadtatott. Ez a könyv négy részre oszlik. A negyedik rész a „Jogpaizsa” következő dolgokat is tartalmaz: Minden főrabbinak joga van zsidóval szemben halálos Ítéletet, vagyonelkobzást, minden nemű büntetést kiszabni (Ch. ha-ninp 2. 1.) Tiltva van zsidóknak egymás elleni peres ügyben, idegen vallású (Akum) bíró előtt pereskedni, mert az ő ügyük csak a főrabbi (Rath-dim) elé tartozik. Tudunk olyan helyet Magyarországban, hogy ilyen rabbi bírónak 10—12 ezer koronát jövedelmez ez az ítélkezés. A rabbi minden ítéletért csak annyi fizetést húz, amennyit az ítéleti bélyeg kitenne.

A „Sulhan-aruh” (Eddo 28. 3.) szakasza eltiltja a zsidót zsidó ellen terhelő tanúságot tenni. A 34. 10. szakasz szerint más vallású tanúsága érvénytelen. Nem zsidónak pénze gazdátlan tulajdonnak tekintendő. (155. 5.) Ha egy zsidó az idegennel üzletet köt, melynél egy másik zsidó segédkezett az idegent megcsalni, akkor ez a nyereség a két zsidó között megosztandó (183. 7.) Idegent

megcsalni szabad, de úgy, hogy ez a tényked és a zsidóságnak bajt ne okozón (348. 2. Hága).

Nem zsidók állam törvényei lehetőleg figyelmen kívül hagyandók, mert azok alkalmazása a zsidótörvényeket feleslegessé tenné. (369. 11. Haga). Ha egy zsidó az államot jövedék eltagadása, vagy elsikkasztásával megrövidíti és ezt egy másik zsidó följelenti, a följelentő köteles a kárt megtéríteni (388. 2.). Aki a zsidóság érdekei ellen háromszor vét, a világról elpusztítandó (388. 15.). Egy áruló elpusztításának költségeit a zsidóság közösen tartozik viselni. A boroszlói törvényszék előtt lefolyt sajtóperben, a halálos ítéletre vonatkozó rész végett, dr. Beér György tanár mint szakértő, eskü alatt vallotta, hogy az ottani városi könyvtárban található „Sulhan-aruh" Héber része mellé nyomtatott német fordítás értelme teljesen fedi a héber nyelven írt részeket, melyben a halálos ítélet parancsszerű és a kereszténye kre is vonatkozik.

Az emberek saját tudásuk és erkölcsi fejlettségük szerint alkotják meg maguknak Istennek személyét és annak tulajdonságait. Felékesítik nemcsak azokkal a tulajdonokkal és erényekkel, melyek neki legmagasztosabbnak látszanak, hanem néha fogyatkozásokat is ruháznak reá, p. o.: haragot, bosszút, önkényt és mindenféle magaslényhez nem illő kicsinyeskedést és ez a maguk által teremtett hiányokkal felruházott Istenük előttük szent. Mózes az Istent bosszúállónak tanította, seregek urának mondotta, áldozatot hoztak az Istennek, hogy kiengeszteljék, mert hitték, hogy bosszúálló, féltékeny önkényű. Hitték, hogy Fáraónak szívét megkeményítette, hogy őket megrontsa. A zsidó jó tetteinek jutalmát a földi jóból várta.

Ilyen tanok mellett minél kevesebb helyet lehet engedni a szabadságnak, mert az csak fokozza a veszélyt a társadalom értékesebb részével szemben.

Ha akad egyszer valaki, aki a bűnügyek és bűnszerzők lajstromát vallásfelekezeti alapon fogja a statisztikai táblázatba beleszőni, akkor látni fogjuk számokban kifejezve a Talmud tanainak káros hatását.

Egy bosszúálló és sok más, gyarló embernél is elitélendő, rossz tulajdonságokkal bíró Istenben való hit és az abban kifejtett élettevékenység nem fér össze oly népcsoporttal, mely nem az Istentől való remegést érzi, hanem az isteni szeretet alapján, törvénybe iktatja a szeretet vallását. Ezek tényállások és ezeket csak az erkölcsi tökéletesedés tudja megjavítani.

Tiszteletre méltó minden vallás, mely az erkölcsi jósághoz vezet, annak ellenkezőjét megrendszabályozni nem sértheti a lelkiismeret szabadságát.

Ha az igazságot, a törvényeket, humánus szempontból ítéljük meg, akkor az ilyen törvények elvetendők, mert aki a 20-ik században a civilizációnak, a lélek nemességének mérlegét ezen főkönyv adatai szerint akarja megcsinálni, az erős csalódásra ébred, mert az a főkönyv a mai tudomány és humanizmus elismert tételei szerint hamis adatokat tartalmaz. Azért nem is csodálkozunk, ha annak tartalmát követői lehetőleg leplezik, de csodálkozunk azon, ha egy magyar író ezen tanok követőivel megfenyegeti a kultúrnépet.

Ezen törvény leleplezése, követőit titkos társasággá avatja, azért szokásból is szereti a zsidóság a titkos társaságok mozgalmát követni és ez magyarázza meg, hogy a szabadkőművességet, mint külső formájára nézve titkos társaságot a zsidóság Magyarországban ellepte, úgyszólván maga részére kisajátította.

Az anyagiság utáni törtetés és annak eredménye szüli az élvezetek hajszolását, az erkölcsi tilalom kerülgetése szüli a szabadgondolkozók és az Istentagadók csoportját, pedig ez a hanyatló és elhaló népek jellemvonása, a kimúlás első foka.

Az isteni törvénynek alapja: szeressétek egymást.

A szeretet az organikus lények vonzalma, a vonzalom a nem organikus lények szeretetének kifejezése.

Az emberszeretetnek egyik kifejezése a hibák, a hiányok felkutatása és azok mellőzésére való ösztönzés, ezt senki se nevezze gyűlöletnek.

Lehetetlen üdvös tanításnak tekinteni az önzést, mikor az minden rossznak, bűnnek, gonoszságnak alapja, melyet leküzdeni csak úgy lehetséges, ha annak okát a gyökerénél megtámadjuk. Aki csak megközelíteni kívánja az erkölcsi alapot, annak első sorban le kell küzdeni az önzést. Az önzés összeférhetetlen az igazsággal, az emberszeretettel, az minden jó tulajdonságot megemészt. Azt, mint isteni igét tanítani, az anyag fensőbbségét jelenti a haladott kor szellemi fejlettsége fölött. Mentül jobban megértik az emberek az erkölcsi élet értékét, annál kevesebb súlyt fektetnek az anyagiságra.

A társadalmi berendezkedésnek át kell alakulni lassanként olyanokká, melyek nem izgatnak az önzést fejlesztő életre.

Kereken tagadjuk, hogy a Talmud-iskolán kívül nincs önző ember; van az elég, sőt igen sokan vannak, akik ebben az irányban nagyot haladtak, de erről azért nem tudnak sokan, mert azok nem tolakodnak a nyilvánosság elé, dicsekedve téves irányukkal, de erősen hisszük, hogy ezek is a rossz példát követve léptek a tévútra, vallásuk tanítása ellenére.

XI.

A zsidó vándorlásról.

Ha a huszadik század színvonalán álló ember végiglapozza a Talmud törvényerővel felruházott tanait, elborzad és alig hiheti, hogy akad még tudományban jártas civilizált ember, aki hasonló érzelmet nem táplálna magában. Hiszen ezek a tanok a gyűlöletet tanítják és nem vezetnek arra az útra, mely fölvisz a jónak, a nemesnek, az igaznak, a magasztosnak megismeréséhez és gyakorlásához, az Isten képmására teremtett lélek igaz feladatához. Hanem mint egy idegen szellem, szenvedelmektől elhomályosított elmével, rombolva törtet át az élet útjain.

Vass Miklós írja valahol: „Mikor Jézus utolsó útján összerogyott és Ahasverus pitvara előtt pihenni vágyott, a lelketlen sarukészítő eltaszította onnan. Ekkor az isteni türelem képviselője panaszra fakadt és büntetett. Azóta nem halt ki az örök vándorlásra kárhozottak e szánalmas faja. Születtek Ahasverusok trónon és porban, a gettóban és a kéthalmon egyaránt. Születtek fényben, bőségben irigyelten és boldogan, hogy meghajlanak elhagyottan, idegenül, ismeretlen tájak avarán. Születtek megvetetten, lenézetten, szegényen, paloták patyolatán vergődve át az élet utolsó éjszakáját, de mint Ahasverusok, dúsan és elhagyottan egyaránt, mert nyughatatlan lelkűk nem tudott föleszmélni a haladás színvonalára. Pedig mennyi lelki örömöt fakaszt jól áthaladt élete annak, ki többet juttat másnak, mint amit maga vár. Ki akaratát, tudását, arra használja föl, hogy bekötözgesse a sebeket, erkölcsi irányba terelje az élet fejlődését, vagy kicsiráztatja az emberek keblében a szunnyadó nemes érzelmeket. Az az igazi ember, aki a szeretetet így ápolja és a gyűlöletet visszafejleszti. Az ilyen ember áldást fakaszt mindenfelé amerre lép. Áldása az emberiségnek, a nemzetnek, a társadalomnak. Aki megtermékenyítette a kort, amelyben élt és nemesen töltötte be a hivatását, melyet az élet neki fölkínált.” Ilyen élet megszüntetné az Ahasverusokat! Íme rámutattunk a nyílt pályára, aki megunta a vándorlást, térjen erre az útra, de aki az elavult törvényeket többre becsüli, Isten hírével! keressen egy szebb hazát, győzzön köztük a zionizmus, de itt, ahol a többség keresztény, győzzön az erkölcsi rend és az tartassák fönn, szigorú törvények alkalmazásával.

Az bizonyos, hogy a zionisták kettéosztják a zsidóságot, az erkölcsi tanokat követők állnak az egyik, az anyagi hasznot és élvezetet kergetők a másik oldalra. Örömmel észlelhető, hogy az utóbbinak is tisztul a felfogása, ha önállóságra gondol. Például a németországi rabbi szövetkezet időszerűnek, jogosnak és méltányosnak tartja a zionistáknak azt a törekvését, hogy Palesztinában önálló államot alkossanak, ahol nemzeti létüket megmentve, mint olyan, más népekkel szövetségben, az emberi kultúra haladását elősegítse! (Bravó!)

Az 1898-ik baseli kongresszuson dr. Mandelbaum kievi tanár kijelentése szerint, a zsidóság nemcsak egy vallásfelekezet, hanem nemzet, mely erélyesen visszautasítja a beolvadást más nemzetbe, mert az magában is nemzet, mely történeti egységét fönn akarja tartani, azért ő a zionismust, mint a zsidó nemzet megmentését üdvözli.

A zsidó „Archives" szerint: Zsidóország helyreállítása, lesz a zsidóság megváltója.

A bécsi dr. Kohn 1901. júl. 30-án Pozsonyban a zionizmusról tartott beszédében mondta: „A zsidó mindég és minden körülmények között zsidó marad, az soha más népnek az erkölcseit és szokásait eltulajdonítani nem fogja (de a vagyonát igen!) *annak áthasonlása csak külső tettetés!"*

De Kohn Bernát dr. mint vendég még követelő is, mert ő 1899-ik évben egy zsidó lapban azt hirdeti: „Hogy a zsidóság a kiválasztott nép! Mi — úgymond — büszkén emelhetjük föl fejünket és követelhetjük a tiszteletet, mely bennünket megillet. Nem egyenrangúság illet bennünket, de fennhatóság!" (Úgy látszik Bródi Sándor ebben az iskolában növekedett fel.)

Az „Archives Izraelites" 1864-ben azt hirdeti, hogy „a zsidóság egy nemzet" stb. Ha ez áll, akkor a zionistáknak célja csakugyan helyes.

Menjenek hát Isten nevében Palesztinába, vagy Argentínába. Bárcsak akadna már egy Mózes, aki átvenné a vezérszerepet, csoportosuljanak és állítsák helyre új országukat, hogy távozásuk által más népek békessége, ahol ők a rossz vendég szerepét játszották, ismét helyreálljon.

Ha túl lesznek a sorompón „Machen wir die Klappe zu, dann habén die Völker Ruh!"

Rövid idő előtt jelent meg egy füzet Erdélyi Gyula tollából, aki „Chamberlain" nyomán ismertette a zsidók betolakodásának történetét a civilizált népek közé. A füzet írója munkáját azzal zárja: „Kár hogy Chamberlain meg nem mutatja a módját annak, hogy a népek miként szabadulhatnak ezen csapássá vált betolakodástól."

Hát mi a fentebbiekben jeleztük azt, u. m. 1. Szigorú törvények és azok gyors és szigorú végrehajtása, a keresztény nép megóvására. 2. A Talmud mérgező tanainak széles körben való ismertetése, a keresztény nép óvatossá tétele végett. 3. A zionista egylet erkölcsi támogatása. Ez mind a kitessékelésnek olyan elegáns formája, melyet minden művelt nép bátran alkalmazhat.

Okos kezdés a külön Zsidóország megalakítása, hiszen ezer éven túl vándorolják körül ezt az árnyékvilágot, már megtanulhatták, hogyan kell egy egészséges államot megalkotni, és hogyan kelt az egészségesen megalkotott államot megóvni attól a szerencsétlenségtől, hogy azt egy betolakodó idegen faj ki ne sajtolhassa mint a citromot, melynek csak az eldobásra szánt üres héját szokás meghagyni. Mutassák meg az ő új otthonukban, hogy a tudomány elsajátítása a nemes ténykedés gyakorlásának előkelő eszköze, hogy az ügyvédi, orvosi és más tudományos pályák gyakorlatának vannak nemes etikai formái, hogy azok nem csupán fejős tehenek.

De ha ezt új otthonukban be fogják látni, biztos, hogy maguktól eltérnek az elavult szokásoktól, maguk fogják a haladott korral ellentétben levő törvényeiket reformálni és akkor a befagyott rothadmány, természetéhez méltóan elpusztul.

Sokkal nemesebb feladat volna, ha már egységes népnek érzi magát szétszórtan is, tömörülni és otthon nemesíteni, mint mások között, mint nem szívesen látott vendég, a vendégjog visszaélésével élősködni.

Vesse el az új állam a Héberség minden rossz szokásait és akkor kilátása lehet arra, hogy mint egykor a csendes, rendes Judáék által meg nem rontott Izraelek országa, beléphet a civilizált népek sorába.

Előre tehát zionisták ilyen programmal! Mert tudják meg, eddigi viselkedésük itt már nem kedves, és önöknek leálcázva nem lehet kedves itteni helyzetük, látszik, hogy ennek kifolyása az önök zionista mozgalmuk, amit helyesnek és természetesnek tartunk, de siessenek a maguk jószántából programjukat keresztül vinni, hogy az elválásnak testvéries formája, mind a két fél modorát dicsérje.

Míg ez az időpont be nem következik, mindig lesz sok mondani valónk, tehát előre is jelezzük, hogy ezen kijelentéseinket és idáig terjedt sorainkat még ne tekintsék búcsúzásnak.

XII.

Tekintélyes vélemények.

Szinte halljuk a szép szót. Megmaradunk amik voltunk, nem törődünk valami ismeretlen, obskúrus, maradi ember firkálásával.

Hogy ez az észrevétel túlságosan megnyugtató ne legyen, szolgálunk történelmileg nagy és neves emberek véleményének egy kis bokrétájával.

Nem állítjuk ezeket unalmas kronologikus sorrendbe, hisz a bokréta is vegyesen kötve szép.

Széchenyi István, akire a zsidóság dícsérőleg hivatkozik, több ízben elítélte a zsidók eljárását.

Egyszer azt mondta: „ha mi emancipáljuk őket, ki fog egykor bennünket emancipálni tőlük.” Egy alkalommal írja: „Azok a hatalmak, melyek Magyarországot dúlni akarták, vagy dúlták is, inkább a hízelkedés, mint a való szózatját választák, mert ki rabbá tenni akar, biztosabban jut célhoz, ha tömjéneket, mézet nyújt s virágokkal fűzi békjóit körül”, stb.

Zola Emil, a zsidók ünnepelt regényírója egyik regényében (L'argent) a franciának a zsidók iránti érzelmeit a következő szavakkal festi: „Ezen fajnak nincsen hazája, sem uralkodója. Aki a népek között élősködik, aki csak látszólag ismeri el a törvényeket, míg a valóságban a dühöngő rabló, vérengző Isten törvényeinek hódol; ezen Isten parancsai értelmében, mindenütt ahol megjelenik, szemérmetlenül igyekszik magához ragadni mindent, betolakodik a népek közé, ahol mint a keresztes pók fogásra készített hálója közepén lesi áldozatát, melynek vérét szívja és így mások vérén hizlalja potrohát”, stb.

Ugyanezen regény más helyén a tőzsdét írja le következő lendületes szavakkal: „Ott áll lármás csoportban egy tisztátalan zsidó-társaság, zsírtól ragyogó túltáplált arccal, vagy lesoványodott ragadozó madár profillal, e feltűnő orrok gyűlése, mintegy zsákmány köré szorongva felindulással, egymásra kiabálva, mintha egymást felfalnák” stb.

Hellwald Frigyes kultúrtörténetében állítja, hogy a zsidóság törekvésének irányzata egy szóval fejezhető ki: „kizsákmányolás!”

Scherr János így vélekedik: „Ha a zsidóság egy nemzet akar lenni és maradni, ahhoz joga van. Más nemzeteknek azonban szintén joga van kimondani, hogy a zsidóság szerezzen és alkosson magának nemzeti államot Palesztinában, vagy akár máshol, de nemzetiségi zsidónak más nemzet kebelében lenni, ez sem

az igazságnak, sem a meggyőződésnek meg nem felelvén, egy lehetetlenség marad !”

Bismark nyilvános beszédében mondta: „Hogy miért nem sikerült a zsidóságnak évszázadok lefolyása alatt sem a nép vonzalmát megnyerni, most alaposan nem kutatom, de én a tömegnek érzelmében osztozom anélkül, hogy szégyenleném magamat ebben a társaságban lenni. Némelyek azt állítják, hogy a zsidóság megváltozhat, erre azt kell felelnem, hogy nekünk nem régen múlt idők Makabeussaival, sem a jövő zsidóival, hanem a mostaniakkal kell számolnunk, de hogy azok milyenek, arról jelenleg általános ítéletet mondani nem akarok.

Hallottunk a zsidóság bőkezű adakozásáról, ha *saját* érdekükről van szó. De én szolgálhatok olyan példával zsidó és kereszténység között, mely ezen viszonynak egész történetét vázolja. Ismerek olyan vidéket, melyet a zsidóság elég sűrűn ellepett, ahol olyan kisgazdák vannak, akik saját birtokaikon semmit sem nevezhetnek tulajdonuknak, az ágytól a piszkálóvasig, minden a zsidóé, övék az állatok is, melyekért a tulajdonos a zsidónak napi használati bért fizet, a föld termése, melyet a paraszt mivel meg, a zsidóé, aki a vetőmagot, a kenyérlisztet kis adagokban eladja annak.

Hasonló keresztény uzsoráról életemben soha sem hallottam!”

Egyszer azt mondta: „hogy furcsa következtetés lenne az, ha valaki nem lehet államhivatalnok, annak azért uzsorásnak kell lenni.”

1862-ben Rügenben így fejezte ki véleményét: „Az ellenzéki sajtó túlságosan ellene dolgozik annak, hogy a képviselőház és kormány között megegyezés létrejöhessen, mert a sajtó nagyobb része mindig elégedetlen zsidók kezében van, akik életcéljukat elhibázták.”

Azt is elmondta Bismark máshol: „hogy a zsidónak nincs hazája. Nomádok, kozmopoliták. Hazájuk Zion, Jeruzsálem lenne, de mégis az egész világhoz tartozva összefüggésben vannak egymással. Csak egy zsidót kell megragadni, akkor minden sarokban hallani a kiabálást!”

Emlékirataiban (1. köt. 212. lap) elmondja, hogy „bécsi tartózkodása alkalmával vakmerően betolakodott hozzá egy zsidó nyerészkedési ajánlattal, akit csak akkor rázhatott le magáról, mikor a lépcső meredekségét hozta emlékezetébe.”

Mohl würtembergi képviselő a frankfurti nemzetgyűlésen 1848. aug. 28-án a zsidó emancipáció ellen emelt szót, azt mondván: „a zsidók eddigi viselkedésük végett nem számíthatók a német nép tartozékához; veszélyes nékik jogokat adni, mert majdnem kizárólagosan kereskedelemmel foglalkoznak. Mint nagykereskedők még tűrhetők, de hogy a kiskereskedésben folytatott modoruk nagy hátrányára szolgál a népnek, erről meggyőződést szerezhetünk minden nap.

Ha mi a sokféle tisztátalan uzsora üzletek gyakorlóit egyenjogúaknak jelentjük ki, azok még jobban kiterjesztik káros hatásukat. Legyünk a lehetőségig humánusak a zsidókkal szemben, de első sorban az a humanitás kötelező reánk nézve, mellyel saját népünknek tartozunk.

Az én hazámban mindenki tapasztalja, hogy a hol egy zsidó uzsorás a parasztházba betette lábát, az elpusztult. A zsidók mindig más országokra hivatkoznak. Hiszen I. Napóleon is kénytelen volt szigorú törvényekkel meggátolni a zsidó uzsorát.

Angliából is kiűzettek és szigorú törvényeket alkottak a túlkapások miatt, de ezek után meg is apadt ott létszámuk.

Ilyen példák után nem volna célszerű, hogy a német birodalom új fegyvert adna kezükbe.

A zsidó idegen elem, mely az egész világba szétszórva egymással összefügg, de sohasem érzik magukat azon nép részének, mely között élnek.” stb.

Perty etnográfiájában azt írja: „A zsidóság általában mint bontó nihilisták lettek ismeretessé úgy az irodalomban, mint a politikában. Kevés kivétellel, magukra nézve veszélytelen módon, az államok épületét, a társadalom rendjét meglazították és aláaknázták még ott is, ahol minden polgári jogokat és szabadságokat élveztek.”

Raudh H. 1861-ben írja: „Az állam nem teheti túl magát egy idegen faj vallásának tartalmán, hogy ha az államellenes tanokat tartalmaz. Ez pedig nagyon is ráillik a zsidó vallásra, mely háborút üzen minden más felekezetű ellen. Zsidónak lenni annyit tesz, mint a kívüle eső világgal szembe szállni és azzal szemben minden erkölcsi alapot tagadva, nyereség után vadászni. Ők képezik a piszkos anyagiság, arrogáns és exkluzív arisztokráciáját.” stb.

Mutatónak talán ennyi is elég lesz, mert ha végig lapozzuk a történelem minden korát, egy szorgalmas ember egész életének megfeszített munkássága sem győzné feldolgozni a rájuk vonatkozó adatokat, melyek oda lyukadnak ki, amit fent kimutattunk.

Talán jön egykor a fölvilágosodásnak más iránya, más módja, mely a zsidóságot is megszállja és jobb útra térni kényszeríti.

Évszázadok tényein alapuló, történelmileg elismert és most is a maga eleven példáiban igazolt kijelentések után szinte merészség kell hozzá azt gondolni, hogy ez a helyzet javuljon, de ha a tiszta erkölcs egyszer mégis uralni fogja a helyzetet, ura lesz egyszersmind a megrontó anyagi iránynak, mely most ránehezedik a jobbra. Ha a megtestesült erkölcsi jobbérzés a maga erejét kipróbálja és a küzdelem által megacélozva, erkölcsi útján, a tisztított úton tovább halad, azok az elavult tanok, melynek urává lett, visszamerülnek a múltba, elmerülnek azok olyan mélyre, ahonnan többé vissza sem kerülhetnek. És ennek az állapotnak egyszer be kell következni. A fent elsorolt példák világosan igazolják, hogy a zsidóság és annak utánzói, az emberiség egyik csoportját, az anyagiság csoportját képezik, azt is látjuk, hogy annak hit és törvényszabta föladata a másik csoport vagyonának válogatlan eszközökkel való eltulajdonítása, de ez a tan és ennek gyakorlása magába foglalja a vele bánó ember megromlását, aki utóbb úgy beleszédül az eltulajdonítás mesterségébe, hogy utóbb már nem tud különbséget csinálni saját pártja és az ellenpárt között; ma már elég alkalmunk nyílik azt is látni, hogy a zsidó megcsalja, kiuzsorázza hitsorsosát is. Természetévé vált kapzsisága színvakká tette, saját törvényei és testvérei felismerésére sem képes, íme már magában az egoisták csoportjában kialakult egy betegség, az ő vastag tévedésük az őrületig fejlődött, az éhes farkasok már egymást falják fel, ott az győz, aki a rosszaságban erősebb és így maga közt is pusztít a vadállat.

De a szellemi haladás is feltartóztathatatlan és ezzel lépést tart a tiszta erkölcsök kimagaslása, erre is a történelem minden ágazata kérlelhetetlen bizonyítékkal szolgál. Akik ebben a csoportban élnek, azoknak nagyobb része a jóhiszeműségben élve és cselekedve, a kizsákmányolás áldozatai, akik az erkölcsi, altruisztikus alapot felismerve és gyakorolva, utálattal fordulnak el a megrontóktól. E két életfelfogás szembeállítása magyarázza meg a szokszor felpanaszolt zsidógyűlölést.

A jó úton haladó, történetileg igazolt szellemi haladás mindig nagyobb tért hódit magának, az arra való vágyakozás mindig jobban felismerhető, ennek többségre kell jutni és győzedelmeskedni fog, ha ez a felfogás általános lesz.

Ekkor tűnnek majd fel olyanok is, akiket rosszul töltött életük áttekintése után bánat tölt el, az elmulasztott alkalmak, az elhanyagolt jótettek, a nem méltatott tanítások, jó példák és az örömmel véghezvitt gonoszságok miatt; ezek majd hálásak lesznek, ha egyenjogúsítva beléphetnek a másik csoportba.

Az erkölcsi haladás tanainak bő hirdetése és követése, az erkölcstelenség törvényes és szigorú korlátozása, a humanizmusnak fegyvere csak a megtért

materialisták vastag tévedései ellen legyen az irányelv. A cél, melyre valamely dolog irányul, határozza meg azon eszközök becsét, ami erre a célra ki van jelölve, de ebben a kérdésben jól jegyezzük meg, hogy csak akkor fog köztünk az erkölcsi élet biztosan kifejlődni, ha a mostani materializmus iránya megkapta a halálos döfést. A liberális Angliában ez év január 15-én kezdődnek az új választások, amit egy demokratikus irányú adótörvény keresztülvitele tett szükségessé, mely az államháztartásban mutatkozó hiányokat a vagyonosabb osztályokra kivetett adóval kívánja fedezni.

Lord Rotschild, a vagyonos osztály megadóztatása ellen Sándor Pálos agitációt folytatván, kemény megjegyzéseknek lett a választási harcok cégtáblája.

Így például Essexben tartott liberális gyűlés alkalmával elmondották őt mindennek, ami csak képzelhető. Majd így végezte egyik szónok beszédét :

— Mi azonban okosabbak vagyunk, mint elődeink voltak és nem engedjük, hogy Rotschild minket ellenállás nélkül kirabolhasson. A mi helyzetünk hasonlít a következő, nem egészen ismeretlen anekdotához: Egy hajcsár rettenetesen kihasználta öszvérének munkaképességét, emellett azonban kevés szénát, de annál több ütleget juttatott neki. Az öszvér egy szép napon sztrájkolni kezdett; lefeküdt az út mellé és semmiképpen sem volt újabb felkelésre és munkára bírható. A hajcsár végre is dühbe jött és rárivallt az állatra:

— Hogy merészled ezt tenni, hiszen éppen úgy bánok veled, mint az atyáddal, aki pedig soha sem tagadta meg a szolgálatot?

Erre az öszvér így felelt:

— Oh igen, azt tudom, hanem az én atyám szamár volt!

Rotschild neve egyébként a többi választógyűléseken is gyakran szóba került. Így Lloyd George, a liberális kincstári kancellár mondott beszédet Rotschild ellen, akinek a legvaskosabb gorombaságokat vagdosta a fejéhez. A beszéd, amely telve volt maró gúnnyal, így végződött:

— Lord Rotschild ama fajból származik, amely inkább kétszer vesz, semmint egyszer adjon.

Ez már a vérében rejlik és ez tette elődjeit minden fáradság nélkül dúsgazdagokká. De most már itt az ideje, hogy a helyzet megváltozzék és ő is az adakozók sorába lépjen.

Ilyen az angol nép legújabb véleménye, mely nem egy Rotschildra, hanem az általa képviselt zsidóságra veti árnyékát.